

מסכת עדיות

פרק ב' משנה ד'

שֶׁלּוּשָׁה דִבְרִים אָמַר רَبִי יִשְׂמָעָאֵל לְפָנֵי חֲכָמִים בְּקֶרֶם בִּיבְנָה.
עַל בַּיַּצָּה טְרוֹוףָה שֶׁהִיא נְתֻזָּה עַל גְּבֵי יַרְקָן שֶׁל טְרוֹוףָה, שֶׁהִיא
חֲבוֹר. וְאִם קִוְתָה כְּמַין כּוֹבֵעַ, אֵינָה חֲבוֹר. וְעַל שְׁבָלָת שְׁבָקָצִיר
וְרָאשָׁה מְגִיעַ לְקָמָה, אִם נְקָצָה עִם הַקָּמָה, הַרְיִי הִיא שֶׁל בָּעֵל
הַבַּיִת, וְאִם לֹא, הַרְיִי הִיא שֶׁל עֲגַנִּים. וְעַל אֲגָה קַטְנָה שֶׁהִיא
מְקַפֶּת עַרְיסָה, אִם יִשְׁבַּה כְּמַלְאָה בּוֹצָר וִסְלָוּ מְכָאוֹן וּמְלָא בּוֹצָר
וִסְלָוּ מְכָאוֹן, תְּזַרְעֵעַ. וְאִם לֹא, לֹא תְּזַרְעֵעַ: